

Gedreven

Ruimte voor verrassingen

Stijn Keuris
redactie@gooieneemlander.nl

Baarn * Wat hij volgend jaar rond deze tijd doet is nog totaal onduidelijk en dat is zoals hij het wil. „Ik zie soms wel eens mensen die alles zo netjes voor elkaar hebben, ik zou daar niet gelukkig van worden. Ik heb de ruimte voor verrassingen nodig in mijn leven.” Toen Gijs Hardeman een aantal jaren geleden terugkwam uit Zambia dacht hij: 'wat nu?' In het Afrikaanse land had hij geholpen bij het opleiden van hockeytrainers op een nieuw sportcomplex in de sloppenwijken van Lusaka. Daar was het eerste kunstgras-hockeyveld van het land ooit neergelegd.

Het project, gesteund door de nationale hockeybond KNHB was niet genoeg voor hem. Hardeman wilde meer doen en richtte de stichting Kadish op, die inmiddels Hockey Dreams Foundation heet. Vanuit Nederland worden sticks ingezameld en fondsen gewerfd. In Zambia krijgen coaches een dienstverband, om zo via sport een beter

leven op te bouwen. De coaches moeten aan een aantal regels voldoen, zoals bijvoorbeeld een hockeyproject bedenken en bij hun eigen club actief blijven, en ze moeten zich gedragen. Dus geen alcohol, drugs of

ander misbruik, en je schoolopleiding afmaken. Wie dat doet krijgt een salaris en kan een leven opbouwen. Zo is de stichting een werkgever in Zambia en niet een organisatie die geeft. Want daar gelooft Hardeman niet in. Hij wil de prikkel geven die anderen laat opstarten, obstakels uit de weg ruimen zodat iemand uiteindelijk op eigen benen kan staan. „De geefcultuur werkt niet. Niet hier, niet daar. Een vervend jongetje uit het Gooi gaat het ook niet maken in de wereld, als hij zijn hele leven alles blijft

krijgen en nooit op eigen benen hoeft te staan. Dat werkt daar niet anders.”

In Zambia, waar de stichting het meest actief is, levert dat soms wel lastige situaties op. Want daar zijn de problemen net wat groter dan in het Gooi. Hardeman blijft ook dan bij zijn principes. „Natuurlijk is het complex”, legt hij uit. „Wij Europeanen hebben het hele continent leeggeroofd en een oneerlijke situatie gecreëerd, die nooit meer gelijk wordt. Ook is de cultuur anders en lopen ze achter. Hoe hard het ook is, onze jongens daar hebben soms niets te eten en moeten wel eens naar het ziekenhuis terwijl ze er het geld niet voor hebben. Wij kunnen ze dan niet helpen, want daar zijn we niet voor. Alles wat je van de stichting wil moet je officieel aanvragen. Je kunt mij niet even apart nemen en zeggen dat je vader hulp nodig heeft. Want dan ben ik weer de gever en jij de ontvanger. Als er Nederlandse hockeyers die kant op gaan waarschuw ik ze ook. Het is prima om iemand wat te geven vanuit vriendschap, maar niet omdat je de ander zo zelig vindt. Een ander hoort dat en komt dan ook met een zelig verhaal, het tast de eerlijkheid in de relatie aan. Als je eraan begint, waar hou je dan op? We komen daar niet om cadeautjes te geven, het is een samenwerking. Coaches krijgen mogelijkheden, maar daarmee kan je niet gelijk huizen bouwen voor de hele familie. Ik leg in Zambia de visie van stichting uit met een metafoor. Het is een auto, waar de coaches benzine in moeten gooien. Als ze dat niet doen gaat hij langzamer rijden en uiteindelijk kapot. Het is jouw energie waarmee je wat kunt bereiken. Ook als we met in Nederland verzamelde sticks aankomen maken we daar geen hele ceremonie van. Dan zijn we weer die mensen met blanke hoofden die daar met allemaal spullen voor de zielelijke Afrikanen aankomen. Dat willen we juist niet.”

Damesteam

Opvallend aan het werk van Hardeman is dat de stichting alleen met hockey werkt, nou niet de meest populaire sport in Afrika en Zambia. Vooral voetbal wordt veel gespeeld, maar gezien Hardemans

Geefcultuur werkt niet. Nergens

eigen carrière kon het eigenlijk geen andere sport zijn. Hij hockeyde bij verschillende clubs en tot vorige week bij Baarn, dat uitkomt in de tweede klasse, het vierde niveau van Nederland. Contacten heeft hij genoeg in de hockeywereld, waardoor er ook veel uitwisselingen zijn. Sommige Zambiaanse coaches komen tijdelijk naar Nederland om hier kennis op te doen. En met de African Hockey eXperience (AHX) gaat zijn stichting jaarlijks met Nederlandse hockeyers naar Zambia. Zo kunnen ze zien hoe het er daar aan toe gaat, werken ze samen en hockeyen ze met de lokale coaches en kinderen. De deelnemer aan de AHX moet een bedrag inzamelen voor de stichting en de kosten betalen, waar hij of zij een bijzondere ervaring voor terugkrijgt. Ook heeft Hardeman net te horen gekregen dat het eerste damesteam van hoofdklasseclub Amsterdam in februari op bezoek gaat bij de Hockey Dreams Foundation in Zambia. Hij gaat zelf mee als begeleider. „Ik ben hier door hockey mee begonnen en daarom zijn we dit blijven doen. Dat nu een ploeg meegaat is voor mij een hoogtepunt in het bijna vijfjarig bestaan van de stichting.”

Reisjournalist

Dat Hardeman zelf stopt met hockey komt door zijn drukke leven. Lang probeerde hij het te blijven doen, maar hij besloot er toch mee op te houden. Met al zijn werk en een jong gezin was het niet meer te combineren. Als reisjournalist is hij elke maand gemiddeld een week weg. „Mensen denken soms wel eens dat ik alleen maar op vakantie ben, maar dit is toch echt anders”, vertelt hij. „De dagen zitten stampvol, ik moet vroeg op en ik ben veel in de weer met mijn fototoestel en laptop. Het is fantastisch werk, maar ik lig niet op een strandbedje naar de zon te kijken, het zijn

Gijs Hardeman: „Ik heb de ruimte voor verrassingen nodig in mijn leven.”

vooral avontuurlijke reizen. Met collega's of soms ook met mijn familie.” Hij vertrekt bijvoorbeeld begin december voor een maand naar Marokko voor verschillende reportages. „Omdat ik kleine kinderen heb is dat niet altijd even makkelijk of handig, maar we vinden het over het algemeen erg leuk. En dan heb ik gelijk voor bladen voor

mensen met jonge kinderen een goed verhaal. In mijn eentje maak ik vooral actieve reizen, zoals onlangs een surfreis in Canada. Ik neem geen onverantwoorde risico's, maar zoek ze wel op.” „Ik vind het bijvoorbeeld geweldig om off piste te skiën, alleen zorg ik er wel altijd voor dat ik een gids bij heb die het gebied goed kent en we hebben allemaal veiligheidsma-

terialen bij ons. Ik wil alles eruit halen, ik hou van de kracht van de natuur. Laatst ben ik tijdens het surfen op Madeira 'vernederd' door de zee, dat vind ik geweldig. Achteraf dan... Veel vakantiegangers willen het vooral 'lekker' hebben, ik vind het helemaal niet erg om kapot te gaan tijdens een zware bergwandeling. Als het klaar is heb je een mooi verhaal, als je alleen

maar op het strand ligt heb je bij terugkomst weinig te vertellen.”

Atletendorp

Het werk past bij de persoonlijkheid van Hardeman. Hij wil de ruimte hebben en vrij zijn. En vooral nieuwe dingen meemaken. Een aantal jaar geleden kwam hij bijvoorbeeld via via in contact met de hockeybond van de Nederlandse

Antillen. Zoals atleet Churandy Martina na uitgekomen te zijn voor de Antillen onder de Nederlandse vlag kon meedoen, mocht Hardeman andersom ook voor de Antillen spelen. Niet dat het niveau hoog genoeg lag voor de Olympische Spelen, de ervaring was genoeg voor hem. „We hebben meegedaan met de Caribbean Games en door onze

Met jouw energie kun je wat bereiken

prestaties daar later ook aan de Pan American Games. Dat is na de Spelen het grootste sportevenement ter wereld als je kijkt naar deelnemende landen en atleten. Ik geloof dat we zevende werden, maar daar ging het niet om. Ik heb mooie wedstrijden gespeeld, in het atletendorp gezeten en meegelopen tijdens de openingsceremonie in het Maracanã-stadion in Rio, hetzelfde stadion als waar de Spelen in 2016 werden geopend. Ik heb elf wedstrijden als international gespeeld, terwijl ik geen buitengewoon goede hockeyer was. Dat is toch geweldig?”

Baas

Door zijn manier van leven heeft Hardeman nooit voor een baas gewerkt en het lijkt ook niet waarschijnlijk dat dit ooit wel gaat gebeuren. „Ik zie soms wel eens mensen die alles zo netjes voor elkaar hebben met werk, gezin en luxe auto. Laat ik voorop stellen dat ik hoop dat iedereen zijn geluk vindt en dat ik weet dat niet iedereen hetzelfde wil, maar mij zou het niet gelukkig maken. Ik heb de ruimte voor verrassingen nodig in mijn leven. Na ongeveer anderhalf jaar ben ik meestal wel toe aan een grote wending. Ik heb de dagelijkse leiding van de stichting ook overgedragen, ik ben nu vooral bezig met de naamsbekendheid vergroten en andere zaken regelen. We hebben bijvoorbeeld vanaf 1 januari een nieuw pand nodig en ik doe mijn best om wat te vinden. Maar als ik gebeld word met de vraag of ik volgend jaar een tijdje in Congo wil zitten dan wil ik dat kunnen doen. Ik probeer zo lang mogelijk de spanning van iets nieuws te houden. Een baan zoeken kan altijd nog als het nodig is. Ik kan schrijven, fotograferen, events begeleiden, hockeyteams coachen... Er moet vast wel wat te vinden zijn als het moet, maar hopelijk kan ik dit nog heel lang volhouden.”

FOTO STUDIO KASTERMANS/RONALD SMEENK